

429

~~429~~
~~1936~~

~~Pano 59~~
~~51/208~~

త ర ం గి ణి
(ఖండకావ్య సంపుటి)

క ం ను కూ రి

రా మభ ద్ర రా వు

Sl no. 266

*

Sl no. 4737

శ్రీ శివశంకర శాస్త్రి

ప్రవేశిక

*

వెల పావలా

~~3~~

త ర ం గి ణి
(ఖండకావ్య సంపుటి)

*

266
4737.

క ం దు కూ రి
రా మ భ ద్ర రా వు

హృదయసంబంధి, ఉపదేశకాగ్రణి

శ్రీ పెద్దాడ రామస్వామి గారికి

భక్తి తాత్పర్యములతో

సమర్పితము

ప్రవేశిక

రామభద్ర రావుగారి కవిత్వంలో అకృత్రిమత్వం కనిపిస్తుంది. పద్యాలుగాని, పాటలుగాని ప్రయత్నం మీద రచనచేసినట్టు తోచదు. భావం కలగగానే అమాయకంగా ఖండిక నడిచినట్టు కవి పోనిస్తాడు. గాఢపరిశ్రమచేసి కావ్యరచన అలవరచుకున్న ప్రాథోక్తిపరుల పద్ధతి ఇందులో లేదు. ప్రతి కావ్యమూ ప్రాథమార్గంలోనే నడవ నక్కరలేదు.

‘తరంగిణి’లో ఏ భాగంలో చూసినా లాలిత్యం స్ఫురిస్తున్నది. పదాల్లోనూ, భావాల్లోనూ ఈ లలిత గుణం సహజంగానే గోచరిస్తున్నది. కవి సరళహృదయుడు కావడంచేత ఖండిక లన్నింటిలో కూడా సారశ్యం సంభృతంగా ఉంటున్నది.

ఇందులో వాడిన వృత్తాలుగాని, తేటగీతలుగాని,
గేయాలుగాని సాఫీగా నడుస్తున్నవి. గేయరచన
కష్టసాధ్యమైనదే కాని తాళజ్ఞానం ఉంటే కవి చాలా
వరకు కృతార్థుడు కావచ్చు. 'తరంగిణి' గమనం
శ్రావ్యంగానే ఉంది.

ఈకవి పూర్వం చేసిన ఖండ కావ్య సముచ్చ
యానికి 'లేమొగ్గ' అని పేరు పెట్టాడు. ఆగ్రంథ
పీఠికను బట్టి దేశభక్తివల్ల ఈయనలో కవిత్వం అంకు
రించినట్లు తెలుస్తుంది. ఆకావ్య నామకరణాన్నిబట్టి
కవి తనకవిత పరిణతస్థితికి రా లేదని తలచినట్లు విశద
మవుతున్నది. 'లేమొగ్గ' కన్న 'తరంగిణి'లో కావ్య
కళ ఎక్కువ పరిణతి పొందిందిని నిస్సంశయంగా
చెప్పవచ్చు.

ఇందులో సంగ్రహించిన అనిబద్ధ కావ్యాలు
అనేకం కాకపోయినా వస్తువులో వైవిధ్యం ఉన్నది.
దీన్నిబట్టి కవి అనేకవిషయాలమీదికి దృష్టి పోని

చ్చినట్టు గోచరించక మానదు. గ్రంథాలు చదివి
కవిత్యం చెప్పిన పద్ధతిని కాక ప్రకృతిని సూటిగా
విలోకించడం వల్లగాని, అకృత్రిమమైన అనుభవాన్ని
బట్టిగాని ఉద్భవమైన భావాలనే ఈయన పద్యా
ల్లోనూ, పాటల్లోనూ పొదిగినాడు.

చాలామందికి వక్రోక్తి మీదగాని ధ్వనిమీద
గాని వ్యామోహం లేదు. దూరాన్వయాలు, అప్ర
సిద్ధపదప్రయోగాలు, నిఘంటు శరణ శబ్దాలు
లేకుండా ఝడితిస్ఫూర్తి కలిగించే కావ్య పద్ధతే
అస్తదాదులకు ఆమోదం ఇస్తుంది. సహృదయులకు
రసా సావదనంలో శ్రమకలిగించే సరణి ఈయనలో
లేదు.

ఈయన దేశభక్తి 'గోదావరి', 'గంగమ్మ'
మొదలైన వాటిలో ప్రకృత్యాధానపరంగా కన
బడుతున్నది. "గంగేచ యమునే చేన గోదావరి సర
స్వతి" అని పూర్వులు స్మరించారు. 'జన్మభూమి'

‘ఆంధ్రభూమి’ ఇత్యాదులలో ప్రస్ఫుటంగానే దేశ
భక్తి గోచరిస్తున్నది. ప్రేమవిషయంలో కవి గభీ
రంగా వెల్లకపోయినా మృదువుగా భావాబిరు
వర్ణించాడు. ‘కోర్కీ’ ‘విరహిణి’ ‘నాభాగ్యము’
వీటిలో ఈవిషయం కనుక్కోవచ్చు. ఈయనలో
భక్తికూడా కొంతవరకు కనబడుతున్నది. ‘విశ్వ
కోశము’ ‘పూజ’ ‘జీవయాత్ర’ ‘కృష్ణమ్మ’ దీనికి
ఉదాహరణాలు. లోకం చూపేకారిన్యమూ, నిర్జీవ
సంకేతాలకు చేసే అర్చనా, ఈకవికి అమర్ష కలి
గించినవి.

ఆరితేరినకవులు సామాన్యంగా గ్రంథస్థం చేసే
ప్రేమ, భక్తి, సంసారసమస్య, దేశారాధన, మొద
లైన వన్నీ ఈకవికూడా కావ్యంలో అల్లినాడు.

ఒకవయస్సు వస్తేగాని, ఒకవిధమైన బాధ కలిగి
తేనేగాని కవిత్వం నిగ్గుతేలదు.

ఎన్నాళ్లు వేచినా
యింతే నా పాటరా;
ఏనాటికైన నీ
కిం పానె నాగీతి ?

అని 'తేమొగ్గ'లో కవి సంశయాపన్నుడైనాడు.
అటువంటి సందేహంతో నిమిత్తం లేదు. ఈ "తరంగిణి"
వెనకటి కావ్యంకన్న మంచి పాకంలో పడ్డది.

రామభద్రరావుగారి కావ్యకళ ముందు ముందు
ఎక్కువరిణతిపొందే సూచనలు ఇందులో స్ఫుటంగా
కనబడుతున్నవి. నాకు అటువంటి విశ్వాసం ఉన్నది.
శి వ శం క ర శా స్త్రీ

విశాఖ పట్నం
డిసెంబరు ౧. ౧౯౩౫

గో దా వ రి

ఆపాథప్రథమాంబుదోద్ధమన
వేళాప్రాప్తసౌభాగ్య సం
తోషమ్ముల్ తొలుకాడు పొంగు కని
యాదోనాధునిం గూర్చి నా
శ్లేషింపంగ ద్వరప్రయాణవయి
వీచీహస్తముల్ సాచి క్రొం
భూషల్ శీర్షమునందు వెల్ల జనునిన్
బూజింతు గోదావరీ.

తూరుపుకొండ నెత్తముల
దోయజబంధుడు కూర్చు వింతసిం
గారము లూర్చు లందుకొనగా
బ్రవహించునదీలలామ! ఎం

తోరమణీయనృత్యమున
దూగినతోయములోన నేకళా
పారము నిల్చెనోమధుర
భావము లూరెడిమానసంబునన్.

కలుషశతంబుల న్నడిగి
గర్భమునం దడగించుకొంచు ని
ర్మల సలిలంబు పంకమగు
రట్టు భరించి యుదారతన్ పురం
ధ్రులు కరపంకజాతముల
దోసిఱులన్ లిఖించి, పూజలన్
సలుపగ నూర్మిహస్తములు
సాచెద వెంతటిపుణ్యశీలవో.

రాజనరేంద్రసామ్రాజ్య వైభవరమా
మకరతోరణరత్నమంటపంబు
వాగనుశాసనువాగ్విభంబులో
గసటువో బోవుగంగాభవాని

కదనమ్ములో నగ్నికణములు గురిపించు
 తెలుగువీరుని శౌర్యతీక్షణగుణము
 రత్నరాసులతో దరంగమ్ములం దూగు
 నౌకాకన త్కేతనములమెరపు
 కనులతో గన్న భాగ్యశాలినివి తల్లి !
 శోభలెడలిన ఆంధ్రభూసుత పునఃప్ర
 యత్నవాంఛారతికి హృదయమ్ము పొంగ
 శ్రావ్యగళ మెత్తవమ్మ ! ప్రస్థానగీతి.
 పసుపుంబూతలు పైడినిగ్గు లొలయన్
 బాలార్క తేజంబుతో
 నొసటం దిద్దిన కుంకుమంబు వెలుగన్
 నూత్నారుణస్నాతలై
 కొన ముత్యంబులపోల్కి నంబుకణముల్
 కొంగుల్ వెలార్పంగ సా
 రసహస్తంబుల హారతుల్ నిలిపి
 రార్యల్ నీ కిదే మాతతో !

గంగమ్మ

పొంగుతూ వచ్చిందిరా

గంగమ్మ

రంగుతో మెరసిందిరా

తరగచేతులపైని

నురగసొమ్ములు వెల్ల

ఆటలే ఆడిందిరా

మధురముగ

పాటలే పాడిందిరా ... పొంగుతూ..

కనులపండువు సేయు

కలమకంబళముపై

పగలబడి నవ్విందిరా

తొలిసంజ

పసిడిలోదొరలిందిరా ... పొంగుతూ..

నువ్వుపువ్వులచెలుపు
నవ్వుతో గలియంగ
పూలన్ని కోసిందిరా
వగలతో

చే లన్ని తెరిగిందిరా ... పొంగుతూ.

అత్తింటి కని పోవు
ఆడుపడుచునుబోలి

పసుపుకుంకుమ లందెరా
సిగ్గుతో

మిసిమినవ్వులు నవ్వెరా ... పొంగుతూ.

పడుచుప్రాయపుపొంగు
పట్టలే కెదలోన

పరువెత్తి పోయిందిరా
జలధితో

ప్రణయైక్య మందిరిరా ... పొంగుతూ.

జ న్న భూ మి

జన్మభూమి నీదు
సాంగత్యసౌఖ్యమ్ము
వదలివేసితి నమ్మ
ఉదరపోషణకు

ఒకసారి యెలమావి
నూగుజొంపాలలో
ఉద్రిక్తకపికకన్య
నుడికించి పాడింతు

ఒకసారి బంగార
మొలికించు నరిచేల
పిచుకదంపతులతో
వినుచుందు ప్రణయాఖ్య

కలుపుచేలో మాల
 కన్నె కట్టినపదము
 వినుచుందు నొకసారి
 వనలక్ష్మితోగూడ
 ఒకసారి గౌతమీ
 సికతాతలమ్ములో
 పిల్లతరగలకథలు
 ఉల్ల మలరగ విందు
 శాంతజలమునురాన
 చందాలు దిద్దుకొను
 ఓయ్యారిమలిసంజ
 నొకసారి తిలకింతు
 ఎంచుకొన్నకొలంది
 ఏదో కలతనుజెంది
 మన సొక్కరీతిగా
 మరగిపోయెడి నమ్మ !

“ఆంధ్ర భూమి”

శ్రీమంతుభూమి

సిరుల కిరవె

చిన్ని నగవులు

చిలకరించెడి

ఆంధ్ర తేజము వెల్లివిరియగ

“ఆంధ్ర భూమి” నలంకరింపర

కొత్తచివురులు రేకు లెత్తగ

కొత్తసుమముల చెలువు లొలయగ

కొత్తతావులు దిశల బర్వగ

కొత్తపాటలు కోకిలాంగన

కుత్తుకను సవరించి పాడగ

కొత్తతలపులు కొనలు సాచగ

తరలి ర మ్మిక దీక్షితుడవై
జయము నీ కగు జయము నీ కగు
జయము నీ కగు ఆంధ్రపుత్రుడ
శ్రీముఖాబ్దము
చెలువకొలువై
శీర్షమున నా
శీర్షు లుంపగ
ఆంధ్రతేజము వెల్లివిరియగ
ఆంధ్రభూమి నలంకరింపర

(ఆంధ్రభూమి తొలిసంచికకు)

పాట

పాడవే ఓచెల్లి
పాడవే పాట
మర్త్యలోకము నా
కమర్త్యమై పోయింది

పైరగాలికి జారు
పైట తరగెత్తింది
బయ్యారినడకలో
ఉయ్యాల లూగింది

పాడవే.

చీకుచింతలు లేని
చిత్త ముప్పొంగింది
కనుదమ్మిజంటలో
మినుకులై మెరసింది

పాడవే.

సన్నన్ని నీయెల్లు
కిన్నరై మ్రోగింది
ఒదుగుల్లు ఒదుగుతూ
ఉబికుబికి యెగసింది

పాడవే.

చదలపై జాబిల్లి
చలవచేతులతోన
చిలుకుసుధ కెక్కింది
ఎలుగులోపలితీపి

పాడవే.

తురగలించెడియేటి
తరగవిరుపులలోన
కిలకిలా నవ్వింది
కలకంఠరావమ్ము
పూదేనెవాకలో
పులకించునునుగాలి
పరిరంభసుఖములో
కరిగింది రాగమ్ము

పాడవే.

పాడవే.

ఆశాంతములదాక
ఆర్ద్రమై లోకమ్ము
ఆనందగీతిలో
అవశమై పోయింది

పాడవే.

భ్రమ

నీదివ్యవిమలాంఘ్రి
నీరేజయుగళిపై
భ్రమర్మి నై పాడంగ
భ్రమ పుట్టె నోయి

పద్మరాగ ప్రభలు
ప్రసవించు నచ్చోట
బ్రదుకు సుమాళించు
పరిమళం బచ్చోట

నీ.

అవ్యక్తగానాంత
మానందతన్మయము
మాధుర్యభాగ్యమ్ము
మకరంద మచ్చోట

నీ.

దివసావసానమున
తిమిరాన గనుమోడ్పు
నిజమాత్మవత్తున
న్నిభసమాశ్రయ మద్ది

నీ

విశ్వకోశము

ఈవిశ్వకోశము
ఎదుట పెట్టితి హోయి
అర్థము గ్రహియింప
అలవి కా దోయి

భాష్యకారకు లెల్ల
పలుత్రోవ లైనారు
పదవిభాగమె తెలియ
బ్రహ్మాండ మోయి

పదిమందితోపాటు
కథ తెలిసినట్లుగా
కలకలా నవ్వెదను
కన్నీరు గార్చెదను

వేసాలయ్యా బ్రతుకు
ఈసడింపవ టోయి
అర్థబోధము చేసి
ఆదరింపవ 'టోయి!

కోర్కె

ఏముహూర్తమునందు

ఏకమైతిమొ చెలీ

బ్రతుకంత మధువుగా

పయనించి పోదాము

ఒకరికొగిట నొకరు

రకరకములై కరగి

ప్రాయ మొకవాకగా

ప్రవహించి పోదాము

చిరునగవుతఱుకులో

చిరుపాటవలపులో

వాగువాగును దాటి

పరువెత్తి పోదాము

ఏము.

ఏము.

ఏము.

కన్నీటిధారలే
 కలిసి కలతను రేప
 కల్లోలిసీజీవ
 కాంతులే కందాము
 గాంభీర్యశాంతాలు
 గట్లారసి పారగా
 పున్నెములు పండించి
 మన్ననలు దూతాము
 కలకాల మీనీతి
 వెలి లేక ప్రవహించి
 కడలేనికడలిలో
 కలియంగ పోదాము
 ఆకడలిగర్భన
 ఆనందజ్యోతితో
 ఆనందగీతితో
 ఆనందమూర్తితో
 ఐక్యమై పోదాము

ఏము

ఏము.

ఏము.

ఏము.

సాయాహ్నా వర్షము

నిజసహస్రమయూఖాలి నేల నేలి
చండకిరణు డటన్న యశంబు గన్న
ద్యుమణి చరమాద్రిపైని దా నొరిగిపోవ
జగతి కంతకు శోభలు సన్నగిల్లె

తనప్రకాశమ్ము కంత కాధారమైన
రవిని గోల్పడ్డనింగిగర్భాన నడగి
యున్నదుఃఖాన్ని తామ్రమై యుబికి వెలికి
నివురుసందుల గన్నట్టు నిప్పువోలె.

తమవిలాసాల కెల్ల నుత్సాహమిచ్చు
అర్కు డస్తాద్రితలమున నస్తమింప
పక్షముల నొక్కపెట్టున బాదుకొనుచు
పక్కిగము లార్చె బాంధవప్రతీతివోలె.

జగతి గార్కొన్న గాఢవిషాద మంత
క్రమ్మకొనె నాగ నేతెంచె కారుమొగిలు
పట్టలే కొక్కమొగి నింగి బావు రనగ
దుఃఖిధారల పుడమెల్ల దూట్లువడియె.

పూ జ

అన్యవ్యాసంగచిత్తుడ నగుట రేయి
జాముప్రొద్దెక్కుదాక త్వచ్చరణసేవ
మరచి నిద్రించినానమ్మ! మాత! ఇప్పుడు
పూజసేయంగ బూలకై పోవువాడ

కంటకావృతము పథము; కాలినడక;
పలుకుదోడుగ దోడ నెవ్వరును రాదు
అంతకంతకు దీక్షమా నాతపంబు
సఫలుడం గానో యనుశంక సందడించు.

ప్రాతరారంభవేళ నవ్యప్రసూన
గుచ్ఛముల దెచ్చి మాలగా గూర్చి నీదు
కంఠసీమ కలంకారకలన నిడిన
ప్రతిభ గలవారిపరిహాసపాత్ర మగుదా.

జ్ఞాతివైరము కలదు పూజారులందు
సహజసౌందర్యసౌరభ్యసంపదలకు
తావలములైన నవపుష్పదామములను
గూర్చినం గాని మెచ్చ రక్కుటిలమతులు.

కాలహరణమ్మచే గాలు కదపలేక
కలచుభక్తిని విడువంగ దలపలేక
నడుమ నురియాడుచిత్రాన నవయుచుంటి
ఏనె సగమయి కృశియింతునేమొ తల్లి.

ఓహో! వెర్రినై కొరగానియూహసేతు
పరులపరిహాసవైరసంభావనలకు
కలగ నేటికి? నాకు సాక్షాత్కరించు
రమ్యమూర్తి యధేచ్ఛ నర్చనము సేతు.

మా ల తి

చల్లగా బారు సెలయేటివెల్లువలకు
కారుకొనివచ్చునవజీవకాంతితోడ
లాస్య మొనరించుమాలతీలతను దెచ్చి
పాతుకొన్నాడ మద్భహస్రాంగణమున.

అందచందాలు మెలికగా నల్లుకొన్న
వింతపోకిళ్ళగుబురు లవిత్ర మూని
కృత్రిమాకృతిగా నుత్తరించి, మురిసి
పుడిసెడుదకంబు ప్రతిప్రాద్దు పోయుచుంటి.

పథికమార్గాన జెలరేగుపాదధూళి
శిరమునం దాల్చి, దినభతైభరముతోడ
బ్రదుకలేదోటు కృశియించి వ్రాలె; చెరను
కుమిలి కృశియించుదేశభక్తునివిధాన.

సవ్యనాగరకంపుచిహ్నగ దలంచి
మానవప్రాణములు దీయుమనుజు లకట
అడవిలో బుట్టుతీవల నైనగాని
బ్రతుకగానీరు స్వేచ్ఛగా ప్రబలనీరు.

సా ను భూ తి

పాపము బాల్యమందె యెడ
బాసితి భగ్త సుఖంబు బాల, సం
తాపప్రదగ్ధచిత్త కలనన్
గృశియించు గ్రమక్రమంబుగా
నేపు దొలంగి దేహలత
యేపగిదిన్ భరియింతు వింటికిన్
గాపరివై పరుల్ తృణముగా
నిరసించు మహాగ్రబాధలన్.

అంచెలు దాటె మోవిరుచి
ఆనన మల్లదె తెల్లబారె క్రొ
మ్మించు గ్రమించుచూడ్కి విర
మించెడి దొల్లిటిబెళ్ళు చెక్కులన్
దించుకపోయె సౌష్ఠవము
తీసపుటూరుపు గాడ్పువేడిమిన్
గాంచనవర్ణదేహము వికాసము
దక్కి చలించె బాలికా !

కనుల స్రవించుబాష్పముల
కాల్వలకున్ దుది యున్నదే నిశీ
ధిని వెలిబుచ్చునూర్పు లవధిన్
గనునే యొకలిప్తయైన నీ
యనుదినతప్త మైనహృద
యాంతర్ మెఱుందునె శాంతి, రిత్తజీ
వనభరమున్ వహించి శత
వర్షము లెట్టు లిటుల్ చరింతువో.

పతిప్రేమామృతపాత్ర బోరగిల
 సంప్రాప్తించె దుఃఖాగ్నిపూ
 రితహాలాహలపాత్ర చేతి కకటా!
 రేలుంబవల్ ద్రావ జీ
 వితసాభాగ్యవిలాససంతతులు
 స్తంభీభూతమై జారె నీ
 గతి జూడన్ హృదయంబు నీ రయి
 తొలంకంజొచ్చె నేత్రద్వయిన్.
 బంగరువంటి కాపురము
 పాడయి, ఆర్తి గృశించి శల్యమై
 అంగన లాడిపోయగ
 గృహంతరసీమ వసింపనీక, నిన్
 భృంగవినీలకుంతలవిహీనగ
 జేయగ బోటుమాట లా
 డంగ శిలామయాత్ము లకటా!
 యెటు ప్రౌద్ధులు వెళ్లబుచ్చెదో.

దైన్యము రూపు గాంచిన
 విధంబున దోచెడినిన్ను గన్న సా
 మాన్యహృదంతరాళమును
 మండుకపోవగ ధర్మమూర్తు లే
 మాన్యపథంబునైన గని
 మాన్యక నీవెత క్రూరచిత్తులె
 హైన్యముగా గణించి పరి
 హాస మొనర్చుచు నుందు రక్కటా!
 చివికినధర్మశాస్త్రశిల
 జేరిచి చీలలు గొట్టి నిన్ను చి
 త్రవధకు బాలోనర్చి పరి
 తాపము జెందక ఛాందసాగ్రణుల్
 ప్రవిమలమార్గ మగదురు
 లవమ్మును లేవొ త్రపాభిమానముల్
 ఎవ రెటు లే మొనర్చిన
 సహింతు చలింపక బాలికామణీ!

జీ వి త యా త్ర

ఎచటి కీయానమో
ఎందు కీయానమో
ఎటనుండి యానమో
ఎరుగనో సామీ !

కులుకు చంద్రికలలో
కుసుమ సౌరభములో
సెలయేటి పాటలో
చెలియ చిరునవ్వులో

ఎచటి.

జలద సంకులములో
జగ ములియుగరలో
కటికి చీకటులలో^{జ్జ}
కన్నీటి ధారలో

ఎచటి.

పాషాణతలములో
భయద కాననములో
ఆయాసభరములో
అడలు స్వేదాంబులో

ఎచటి.

వి ర హి ణి

ఏమి తోచదె చెలీ
ఏడ నున్నాడో
కరుణించి ఒకసారి
కంటి కగపడడే!

తెలిమబ్బుతెర లెల్ల
తొలగించి చూచేటి
చందమామెరుగునో
జాడ లేమైన

ఏమి.

కనురెప్ప వాల్చురే
కాంతరే రేయెల్ల
ఉడులు కన్నా రేమొ
ఊహింప వమ్మా

ఏమి .

దేశదేశా లంట

దివ్యసౌధా లంటి

తిరిగేటి గాడ్సుకే

తెలియునో వార్త

ఏమి.

చిరుతవెన్నెలలోన

చిరునవ్వుతో నేమొ

చెబుతున్న దీయేరు

చెవియొగ్గి వినవే

ఏమి.

చూడవే! ఓజెలీ!

చూడవే! వనలక్ష్మి

తల యూచుచున్నదే

పలుకంగ లేక

ఏమి.

కాంతుడే కనపడని

కాంత కే మున్నదే

అడివి గాసినవెన్నె

తానె నాబ్రతుకు

ఏమి.

నా భాగ్యము

నానాధు డేనాడు
నను పీడిపో డమ్మ
న న్నంటి యుంటాడు
నాభాగ్య మేమొ !

ఏను మరచిన గాని
ఏమరచి పోడమ్మ
కనురెప్పవోలె న
గ్గాచుకొని యుంటాడు.

నానాధు.

వలపు హృదయములోన
నిలుపుకొ మ్మంటాడు
కడముట్ట యాత్రొంత
కలియుదా మంటాడు

నానాధు.

అడివిదారులవెంట
అడలవ ద్దంటాడు
కటికిచీకటివెంట
కౌముదే నంటాడు

నానాధు.

సత్యదీపిక జూచి
జరిగి ర మ్మంటాడు
మీదిభారం బంత
నాదె పొ మ్మంటాడు

నానాధు.

ఇంతవలపులభ ర్త
కాంత కున్న టైన
స్వర్గ మనగా వేరె
జగతిలో కలదె?

నానాధు.

కృష్ణ మ

నాచిన్ని కృష్ణమ్మ
నడిపించు ముచ్చట్లు
లోకమ్ము మరపించు
నాకమ్ము తలపించు

ఎత్తుకొన కృష్ణమ్మ
పెలనగవు నవ్వెనా
పడిన ముత్యాలతో
ఒడియంత నిండించు

నాచిన్ని.

అలక చాలులలోన
ఒలుకు నీలా తెల్ల
దరహాసచంద్రికల
తళతళన మెరపించు

నాచిన్ని.

చిరుగజ్జ మ్రోయంగ
చిరుబొజ్జ కదలంగ
నటియింప కృష్ణమ్మ
నటియించు జగ మెల్ల

నాచిన్ని.

ఒయ్యార మొలయంగ
ఊదెనా వేణువును
పదునాల్గుభువనాలు
పాటలో పులకించు

నాచిన్ని.

అ న్వేషణ

వెదకుచున్నా రోయి!
వెదకుచున్నా రోయి!
ఆశతో కే లెత్తి
ఆలయములో నన్ను !

మంటపోపాంతాన
ఘంటాస్వనముల్లో
వినరోయి! వినరోయి
“వృధ” యన్న నాదమ్ము.

పూజార్పణము లన్ని
పూజారిపా లోయి!
నైవేద్యఫల మంత
నామాలపాలోయి !

మణిగణాంచిత హేమ
మండనోజ్వలశిలా
కల్పనములో నన్ను
కనరోయి ! కనరోయి !

జీర్ణవస్త్రములో
శిథిలాంగు హృదయాన
సోపానపంక్తిలో
శోషిల్లుకంఠాన
నామూర్తి కనరోయి?
నాపిల్పు వినరోయి?

వెదకుచున్నా రోయి!
వెదకుచున్నా రోయి!
ఆశతో కేలెత్తి
ఆలయములో నన్ను.

ఆదరముతో ఈ “ తరంగిణికి ”

ప్రవేశిక నిచ్చిన

నవనీతహృదయుడు,

నవీనాంధ్ర సాహిత్యాచార్యుడు

శ్రీ శివశంకర శాస్త్రి గారికి

కృతజ్ఞుడను

అన్ని హక్కులు
ప్రంథకర్తవి

ప్రథమముద్రణము
డిసెంబరు : ౧౯౩౫

జాజ్జిప్రెస్
కాకత్యం.

లే మొ గ్గ
(ఖండకావ్య సంపుటి)

కండు కూరి

రామభద్రరావు

ఇన్నీ సు పే ల
రాజమహేంద్రవరము

వెల పా వ లా

కాకినాడ : — పట్టమట్ట శేషగిరిరావుగారి బార్జిప్రెస్సునందు
ముద్రించి, కండుకూరి రామభద్రరావుగారిచే ప్రకటితము. (500)